

17 104 712

29 יוני

DOC 27ⁿ

מ' חסון הרצ"ו.
29.6.36

בן גוריון,

יותר שחבר נמשך, יותר קשה להגדיר את המצב בכל רגע. כימים
 אלה יש כאילו הרגשה קפאון, אולם אין כל סימן לאיזו החפרקה שהיא.
 בפעולה הכנופיות יש אך חנודות קלות שאינן מכריעות לגבי המצב. עוברות
 כ"ד שעות בלי איזה מעשה רב ונדמה כאילו נפל עליהם פחד הצבא. אולם אחרי
 החפסקה הקצרה באה שוב איזו החקפה מחוצפת - נהחנפלות לנועה על תרכבה,
 הרצה השני בעטרות, יריוח ב"אגד" בקו ה"א-ירושלים" ומחברר שהענין נמשך
 ללא שנוי. בפעולה הצבא בא מפנה ברור: יריוח קולעות, רדיפה נמרצה, חגובה
 לא לשם הדיפה בלבד אלא כדי לעשות כלה באויב, שחוף האזירונים. אכן אלה
 האחרונים משתמשים רק במכונות יריח אך לא בפצצות. יש שהם נפגעים מיריוח
 הכנופיות וגם נמצאים בסכנה. נראה שהרשות להסמיר פצצות טרם ניתנה
 והעיכוב לא כאן אלא בלונדון. גם פעולות העונשין בכפרים מחמירות ולונכות
 צורה של שפטים ממש: קנסות כבדים (5,000 לא"י על עיירה כלוד), החרסת
 מקנה וחבואה (בסביבות נצרה יש קושי בהחזקת המקנה המותרם עד למכירתו
 הפומבית ופנו למשקים שלנו לעזרה), הריסת בתים. אף על פי כן אין לראות
 עדיין שכל האמצעים האלה בהשפעתם המצטברת מכריעים את הכף. ברחבי העם
 נחלקתה מדורת השנאה אלינו ואליהם ואין לדעת איך ומתי תכבה. מצד אחד
 מופרזים מעטי הדכוי של הצבא בדמיון העם ע"י השמועות המחפשות המגבירות
 את הרגשת המרי. מצד שני מחפשות גוזמאות גם על מעטי הגבורה של הכנופיות
 ומפיהות אומץ להתקפות חדשות. אין ספק שהדיעות על השפטים הנעשים מהלכות
 גם אימים, אולם אין לקבוע בשום פנים איזה רושם יגבר על משנהו בחוך